

La dimensió relacional, essencial per a la persona humana

Romà Casanova, bisbe de Vic

Essent l'11 de febrer no puc passar de llarg la festa que s'escau: la Mare de Déu de Lurdes. Fou l'any 1858 quan, en la data esmentada, la Verge Maria s'aparegué per primera vegada a Bernardeta Soubirous. Des d'aquell dia, riudes i riudes de gent s'han acostat a aquella vall del Pirineu. La nostra diòcesi, any rere any, s'hi fa present a través de l'Hospitalitat de la Mare de Déu.

És de notar la gran riquesa de relacions interpersonals que es fan presents al pelegrinatge a Lurdes

L'experiència del pelegrinatge a Lurdes fa néixer, en el cor de molts, sentiments i vivències que perduren i marquen. És de notar la gran riquesa de relacions interpersonals que s'hi fan presents, especialment entre els malalts i els seus acompanyants, que omplen el cor de joia i il·luminen el rostre amb una llum que fascina fins i tot els més escèptics. Cal experimentar-ho per a poder-ho comprendre. La dimensió relacional és una de les claus del pelegrinatge.

De fet, no hem estat creats per a estar sols. Ja en les primeres línies de la Bíblia llegim com el Senyor diu: *No seria bo que l'home estigués sol* (Gn 2,18). La dimensió relacional és constitutiva dels humans. La vida de tota persona es realitza plenament en el dinamisme de les relacions socials, en l'amistat i en l'amor mutu. Per això mateix, no hi ha experiències més contràries a la nostra humanitat que les de l'abandonament i la soledat; experimentar-les és causa de dolor en el cor del qui ho sofreix. Entre nosaltres, per desgràcia, es va imposant cada vegada més la cultura de l'individualisme, que tanca el subjecte en ell mateix, en els seus propis interes-

sos, en el seu benestar personal, fent-se refractari a les necessitats dels altres. Aquest individualisme aboca a una cultura del rebuig, en què el valor primari ja no és la persona, i encara menys quan aquesta ja no és útil per a la rendibilitat o el benestar.

En la nostra societat acomodada hi ha molta soledat i abandó, especialment en el temps de la vellesa i de la malaltia. La persona humana no solament té necessitat de cura mèdica, sinó que sempre, sobretot en l'ancianitat i en les dolències, té fretura d'una proximitat personal plena de compassió i de tendresa. Tenir cura dels ancians i malalts significa conrear les relacions, totes les seves relacions: amb Déu, amb els altres, amb la creació i amb un mateix. Els cristians, doncs, som cridats enmig del nostre món a tenir cura dels germans, fent nostra la mirada compassiva de Jesús.

